

Fitxa 49

BINIBÈQUER



DADES GEOGRÀFIQUES I FÍSIQUES:

Municipi: Sant Lluís.

Altres topònims: no se'n coneixen.

Àrees urbanes associades: Torret de Baix, Binibèquer Vell, Binibèquer Nou.

Accés: rodat, des de la carretera que va de Binissafúller a Biniancolla, s'agafa des de la Me-10 (de Sant Lluís a Binissafúller). Hi ha dues zones d'estacionament vora la carretera.

Orientació de la platja: sud.

Superfície de platja: 3.000 m².

Llargada de platja: 100 m.

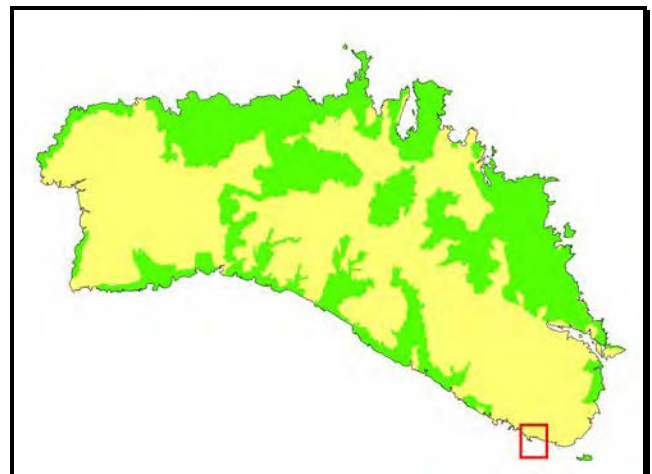
Amplada mitjana de la platja: 30 m.

Grau de freqüentació de la platja: alt, en plena temporada.

Geologia de l'entorn: cala encaixada sobre la plataforma carbonatada del Miocè superior, formada per calcàries blanques.

Composició del sediment: d'origen carbonatat orgànic (+90%), amb alta proporció de gra fi i color blanc.

Espais naturals protegits: no està inclosa dins cap espai natural protegit.



SERVEIS DE PLATJA:

Classificació platges CIM: platja de tipus A (urbana).

Distància a l'estacionament: 100 metres.

Servei de socorrisme: hi ha servei de socorrisme.

Altres serveis: serveis de para-sols, gandules i lloguer de patins de pedals. Hi ha servei de restauració a peu de platja. A la zona boscosa de darrere la platja hi ha servei de pícnic amb taules i cadires. Disposa de servei de transport públic connectat amb els nuclis urbans de Sant Lluís i de Maó.

ENTORN I PAISATGE

La platja de Binibèquer trenca el paisatge habitual de les platges del sud de l'illa. Tot i estar associada a la sortida d'un barranc, aquesta no presenta l'encaixament ni les formes típiques de la majoria de les cales del sud. Es tracta d'una platja ampla i espaiosa per a la vista gràcies al fet que les roques que formen la costa de la zona guanyen alçada a la mar de manera gradual sense formar una barrera visual.



Tot i que la platja està a tocar d'una zona fortament urbanitzada, el paisatge que l'envolta de forma més immediata podria ser el propi d'una zona natural. Darrere la platja hi ha unes taques de vegetació i un petit pinar que ofereix ombra als visitants i que separa, tant físicament com visualment, la platja de la carretera. La zona rocosa que limita la platja a banda i banda està coberta de la vegetació pròpia d'aquests ambients, com ara el fonoll marí (*Crithmum maritimum*), l'all bord (*Allium* spp.), a part de les omnipresents mates o llentiscles (*Pistacia lentiscus*) que també trobam per tota l'illa.

Val la pena fer una passejada per les roques nues de vegetació que donen recer a la cala, ja que permetrà contemplar les capritxoses formes que l'erosió esculpeix en aquestes roques calcàries (en forma de lapiaz litoral i amb la creació de formes d'erosió diferencial i marmites litorals), així com contemplar alguns penya-segats de petita alçada.

PLANTES I VEGETACIÓ



N'hi ha prou de veure el grau d'urbanització de l'entorn de la platja per endevinar que aquesta platja sofreix una certa degradació de la vegetació dunar. Actualment, a la platja només s'hi poden veure unes poques espècies, arraconades a les voreres, on la pressió antròpica és menor. Les espècies més habituals que hi podem veure són el trèvol mascler (*Lotus cytisoides*) (vegeu fotografia adjacent), el lliri de platja (*Pancreatium maritimum*), el carc marí (*Eryngium maritimum*), el fenàs de platja (*Elymus farctus*), l'escabiosa (*Scabiosa atropurpurea*). Cap a la part més interior també apareixen algunes espècies de caràcter més llenyós com la sempreviva (*Helichrysum stoechas*) o els ugons grossos (*Ononis crispa*), un endemisme gimnèsic.

L'antropització de la platja també es fa palesa per la presència d'espècies nitròfiles, com ara el gram (*Cynodon dactylon*) i els cornicelis (*Plantago coronopus*), o per espècies invasores com per exemple la patata frita o *Carpobrotus edulis*.

ANIMALS

Pel fet de ser una platja immersa en una zona urbanitzada, la presència de fauna salvatge és més aviat escassa. Malgrat tot, amb un poc de paciència, es poden observar sargantanes italianes (*Podarcis sicula*) passejant per les roques del voltant i està pràcticament assegurada la visita d'algun exemplar de gavina camagroga (*Larus michahellis*), l'au marina més abundant a l'illa.

DINS LA MAR

El fons de Binibèquer consta d'un canal d'arena central amb posidònia a ambdós costats que arriba gairebé fins a la costa. La posidònia ocupa gran part dels fons litorals de Menorca i de tota la Mediterrània, d'on és una planta endèmica. Avui dia, però, a causa de la contaminació, la construcció al litoral i la pèrdua de transparència de l'aigua, va desapareixent de moltes zones. A Menorca és encara prou abundant i té una relativa bona salut. Els ecosistemes que forma la posidònia són molt rics, ja que alberguen gran quantitat d'espècies d'algues, invertebrats i peixos. A més, les praderies submarines que forma aquesta planta protegeixen les platges dels temporals i eviten, així, la seva erosió.



La zona litoral rocosa de Binibèquer està ocupada per un continu i dens horitzó de *Cystoseira stricta*, alga indicadora de la bona qualitat ambiental de la zona (vegeu foto adjacent). Malgrat que els bogamarins o eriçons de mar (*Paracentrotus lividus*), abundants en alguns punts i voraçs herbívors, posen en perill la supervivència d'aquestes valuoses algues.

HISTÒRIA I SINGULARITATS



A un costat de la platja, damunt les roques, es pot veure una singular caseta d'arquitectura tradicional reformada, que durant els mesos d'estiu funciona com a baret de platja.